

Risale-i Nur'da Mülk

Mal ve mülk sahibi olmak” hayatımızın önemli bir parçası. Yani, “malikiyet” duygusunu yaşamak, enerjimizin önemli bir kısmını bu yolda sarfetmek yaygın bir davranış şekli olmuş.

Mülk varlığın dünyaya bakan, bize bakan, benliğimizin hakkı bulma yolculuğunda ‘O’na henüz dönüşmediği esnada “ben”de yansıyan hali. “Ben” mülk aleminin direği ve “ben” kendime ne kadar yönelikse, eşya onda o kadar katı, ayrıışmış ve cezbedici yansıyor.

Çok güzel el yazısı ile yazılmış bir şiir düşünelim. İki bakış açısı ile şiirin güzelliği ortaya konabilir. Birinde el yazısının güzelliği, harflerin ahengi, göze hoş gelişi ile şiir beğenilir. Bu tarz beğenmekte hangi dil ile yazıldığı pek önemli değildir. İkinci şekilde ise şiirin çok derin manaları şifre kelimelerde toplaması, kelimelerin ahenkle bir araya getirilmesinden derin anlamların ifadesidir, şiiri beğendiren. Şair kendini ifade etmek istemiştir. Okuyanın ruhu, kendi ruhuna ayna olsun istemiştir. Kelimelerin yazılışındaki güzelliğe takılmış ruh şiirden, bir şiir şeklinde değil de hat şeklinde ancak istifade edilebilir. Oysa yazılmış olan bir şiirdir ve ona ruh veren, okuyucuda akseden manalardır. Ruhunu yazıya yansıtan, iç güzelliğini hatla ifade eden bir hattat kadar yazıyı ön plana çıkarmamıştır, şair. Aslında bir şaire, şiirini okuduktan sonra yazısının ne kadar güzel olduğunu söylemek belki de yapılabilecek en büyük hakaretlerden biridir.

Kainata, varlıklara bir kitap, bir şiir şeklinde bakarsak, “mülk” onun hattıdır. Bu şiirin Şair’i aynı zamanda hattat’dır. Şiir makamında şiir gibi, hat makamında hat gibi okunmalıdır. Yalnızca bu şekilde Sanatkar’ın muradı anlaşılabilir. O anda muhatapın aleminde, ifadenin vasıtası harfler adeta erir, manalar açığa çıkar. Artık muhatapın ayinesinde, sırlı yüzde yansıyan “mülk” anlamını temsil eden renkler ve görüntüler, şeffaf yüzdeki manalara dönüşür. Bu anda mülkün katılığı, kalınlığı kalkmış sanki eşya buharlaşmış gibidir. Muhatap, aleminde Sanatkar’ın güzelliklerini yaşar. Bu an, kendisi de bir mülk olan “ben”in de eridiği manaya dönüştüğü andır. Farazi, vehmi bir “malikiyet” yolundan geçmiş, anahtarlık görevini üstlenmiş ve mülkün Malikini bulmuştur.

Bir şiirin harflerinin, kelimelerinin manaya dönüştüğü, şairin hissiyatına, ruhuna muhatap olduğunuz andaki duygularınızı, iç dalgalanmaları, vecd halini, kalbinizin çatlayacak gibi olduğu onları düşünün. Sonra hattındaki bütün güzellikleri ile, derinliklerindeki manalar ile aleminizde kainatın şiire ve mülkün aslına özüne döndüğünü... Acaba Cemalullah’ı müşahade böyle bir şey midir?